

[Finansministeren]

dret eller der måske endda er en nedgang, som det har været tilfældet i de sidste to år, og hvor der er meget lidt vækst i den samlede produktion i samfundet, at have et tillæg, efter at der er dækket ind for inflationen, på en 10-11-12 pct. på næsten hele opsparingen i samfundet. Det vil man også være i stand til at konstatere, hvis man drøfter disse ting med erhvervslivet.

Men, siger man så, det er jo ikke en holdbar vej, regeringen overvejer, for hvis man både skal have dækket et underskud på statens regnskab og derudover nu også kaster indeksobligationer på markedet, kan man jo ikke få disse afsat, og man slår markedet i stykker. Her synes jeg nok, man overser det forhold, at indeksobligationerne tænkes at afløse anden finansiering. Det er jo ikke sådan, at man ved siden af byggeriets finansiering med indeksobligationer vil have udbuddet af de traditionelle realkreditobligationer, og det er på samme måde sådan, at i samme udstrækning som f. eks. landbruget refinansieres ved hjælp af andre finansieringsformer, herunder indeks, er det klart, at der frigøres kapital andre steder i systemet.

Det var det ene, jeg godt ville benytte lejligheden til at sige for dermed at rydde en misforståelse af vejen.

Det, man så selvfølgelig har tilbage, er at sige: ja men regeringens tanke er jo da, at der skal blive en øget aktivitet, at der skal øgede investeringer til, og dertil er svaret: ja, det er det selvfølgelig, og som jeg sagde før, er det for os at se den eneste måde, hvorpå vi får brudt den onde cirkel og kommer ind i en god cirkel, hvor vi får flere indtægter til staten og færre udgifter til arbejdsløshedsdagpenge. Derfor er det klart, at i samme udstrækning som øget aktivitet gennem øgede investeringer i erhvervslivet bliver en realitet, får vi automatisk forbedringer på statsbudgettet og dermed også et tilsvarende mindre behov for udbud af statsobligationer. Jeg tror, det er vigtigt, at vi holder os disse sammenhænge for øje, så vi i hvert fald ikke diskuterer tingene ud fra forkerte forudsætninger.

Så vil jeg gerne vende mig til hr. Bertel Haarders bemærkninger om venstres program. Det er jo det, forstår jeg, der ligger i beslutningsforslagene.

Jeg er blevet lidt bekymret af både gårdsagens og dagens debat, fordi man kunne få

det indtryk, at det fælles udspil, der kommer fra venstre og det konservative folkeparti, er et genoptryk af de beslutningsforslag, venstre har fremsat tidligere. Jeg havde nær sagt, at jeg håber og beder til, at det ikke er situationen. Vi har faktisk brug for at se, hvad det er, venstre og det konservative folkeparti vil stille op som alternativ. Hr. Bertel Haarder tager regeringens egne økonomer til indtægt for venstres udspil, og dertil må jeg sige, at det kan man også godt gøre. Når man så spørger, om der vil være en positiv effekt af investeringer i erhvervslivet, så er svaret selvfølgelig klart ja. Man kan også sige uden forbehold, at hvis man reducerer overførselsindkomsterne, vil det have nogle positive virkninger på betalingsbalancen, fordi forbrugsmulighederne bliver mindre, men at tage regeringens økonomer til indtægt for det program, der ligger her, mener jeg ikke hr. Bertel Haarder har noget belæg for. Jeg mener ikke, hr. Bertel Haarder nogen steder kan se, at en regeringsøkonom har givet udtryk for, at den omstændighed, at man stiller forslag om afvikling af en række cirkulærer og vejledninger om normer, som kommunerne for de flestes vedkommende har overskredet, skulle kunne føre til en besparelse på 4,6 mia kr. Og sådan kunne jeg såmænd godt fortsætte, men det skal jeg lade være med. Jeg håber, der kommer et langt mere præcist oplæg fra de to partier, som kan danne baggrund for en reel drøftelse senere i denne samling.

Men lad mig sige med det samme, at besparelser af det omfang, som er nævnt i den offentlige debat, anser regeringen for helt urealistiske. Vi kan ikke se, at det kan lade sig gøre at gennemføre sådanne reduktioner, uden af det enten medfører voldsomme indgreb i de svageste stillede gruppers forhold eller får direkte virkning på beskæftigelsen. Det er jo nu engang sådan, at mere end 60 pct. af de offentlige udgifter – når vi ser bort fra overførselsindkomsterne – er lønudgifter, og det store hak i overførselsindkomsterne kan jeg roligt sige at vi ikke accepterer.

Så skal jeg gøre en enkelt bemærkning om den budgetregulering på 0,2 mia kr., altså 200 mill. kr., som der er blevet harceleret over både i dag og i går.

Jeg vil gerne sige, at vi i forbindelse med indkaldelsen af finanslovbidragene fastsatte en rammereduktion på 1 pct. Den blev ikke